

Anatómiai tanulmány

Domonkos István

T. O. Barátomnak szeretettel

csillag-átjárók a mélyebb létbe
hol mint felnőtt emlékek gubbasztva ülnek
szemükbe lépve tanácstalan a kékség
a visszhangtalan ó büntelének
istenre érettek imájuk csorranó
tiz-testük emléke tán lengve kísért
felhőbe zártan örök fény-éjszakában
de céltalanul üdvözültek ők
bár kezük ha ébren ébrednek hajnalba
nyuló remegőn támasztalan elhúzó
madár az öröklétbe veszve
a zajjal cikkán emlékek itt
oly kézzelfoghatók ha esthajnalkor
a roppant angyalmenet rájuk lehel
csak önmagukba húzódnak
a szív-emlék a törrel döfött
melege döböntően valószínűtlen
s éltető meleg szelek ha kelnek
napcserek után ha tiltott tájat
őrző emléken lazul a zár
lobot vetnek csodás hajkoronák
mint gyümölcsök égre érve
szemükre hullva puffanva szétmállanak
nevetés ha kél csak az úr danája
villámra tárva szájuk a társtalan

csontjaik a számozottak eltévelyedve
gyakran idegen foszló húsbán hálnak
újcsont késként egy szív tág pitvarában
a kamrák ajtaját az ürre nyílót
évnvi ér babrálja a megtért merre-futó
rajtuk a meteorok ki-be járnak
néha ó ég ünnep egy fáradtan-zártabb
néma vérükkel hálva a vörösen üdvözölttel
százholdkor omlatag égi építmények
imát feledten lesik végzetük kerekedését
mert még csak lelkek sem ők
lelkük is foszló test csupán földbezárt vázba
s hajdani folytonos erőfeszítésük az öröklét
mely annyi büszkébbet karcsúbbat oktalan követ
s a föld lányt ölelve is emlékké sűrűsödhet
daluk csillagról csillagra szálló
újba eső tör nyitotta sebeken
a mindenség hervatag harangjai alatt
a választottakkal büszkén keveredő lomha
szikrák mint szöcskéek árnyképei akkor ott
ülnek az ég térfokain míg jelezve
hajnalt nem sikolt itt-ott a támadó anyag
feltámadásról feledkezetten csak egyre
dalolnak dalba szédülten csak heverésznek
a legfurább örök bámész közepette
ó dalukban tán földi vágy kószál
mint csillagról tépett illat-árny
hogy a roppant tér így magába roskadt
hogy ily szótlán a csend teste ékszer nélküli
hogy az értelem ily tétova s csendre boruló

Mert nélkülözhetetlenné élted magad
Éden-tára a halkán pokolra szállóknak.
Ha agyukba kérnek is az alantabb szállók
Álmuk zártságán illetén lazítva néha,
Te magosságokra ítelt vagy, mint szoba-jaj,
Ha lombágyon halált hajt,
A pokol-vágy csak szívedre némul.
Am a való sápadva nyomon követ,
Mint gyengékre a kanyarban szívedre lehel: anya!
„Te dalba-szabadult, a tenger megszólna!
És a lányok oly örömtelin kitarulkozók,
Polip-szerelmesek ti ezerkarúak ha már
Holdpártátok elvesztve szívemben!”
Barát, előre szaladó a por termeiben matató,
Sármosolyú meg nyomverő hogy kikerülhesd.
Tán lakták is valahányan a szíved
Még hajnalpírjai idején mikor bűt
Ajzó alkonyként csorgatott falverőkre,
De halljátok most tétova ütéseit a falakon
Kirajzolódni, s megmozdulnak a képek.
Jövőtlen? Könny tépi álma üvegét is
Hátára szaporodva karjaim végig tekerőzve.
Ó az anyák, ha értik a horkolást, faliszentek

Hullása hurkás hasuk kényes üregeibe, tanuljál!
Dévaj tamburák testén az úr dala ágybontó, szeress.
Áldozókról mesélj, mesélj, ha éjjel szájátva,
Ajultan alszanak az ács nyugtalan sétáját
Rója, hűvös árkádok alatt szende harangok
Illatoznak, a keresztre jeszített türelmetlen.
Te a megváltó szerepe örökölheto;
Untató több éltén át viselni egyazon díszeket.
Ha férfi-angyalok tüze kábít szüntelen.
Ha hitted hogy tested lelkednek ékszere,
Öröklétre hajlamos voltál, ám a bűn józanít,
Nem benned támad, szemedből kéj csorog,
Másból, induló csodát, csak kiválthatod.
A legfeltörőbb áldozati füst is agyadban kereng!
S ott voltál minden híres szertartáson,
A kórusról lábukat lógatták a tiz imalányok,
A mamák hóna alja virágzó rányillott orrodra
Az öregasszonyok combjukat vakarták lustákat ásítva.
S míg cérnaujjain gyöngyvirág-rózsafüzér percegett,
Fogát szívta hangosan egy kényes szép gyerek.
A temetések: hol hájasabbak az orgonák melyik sír felett?
Ó sírok opál szeméből kezéd után nyúló kereszt,
S elvétve mind a méretek, sarkad földet érint, követ,
A felhők úszva hegedő sebek.
Mert magány a lány mint születés oly zagyva,
Fátylai százszor ha lenyalva, köldöktelen.
Ernyedát pilláid alól pók dereng.
Hálóját elhagyva a szív ha a két lét közt leáll...

De tudod, csak máshol-dobbanó,
Lágyabb csendet könnyedén érintve máshol kereng,
Makacsabb képzelet tágabb értelem tavasza,
Néki ajándékoztad hajdani halálodat.